

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΡΤΕΡΗΣ
ΖΙΝΑ Ή ΜΗΔΕΙΑ

Καλά, έριχνε βροχή μέ τό τουλούμι. Φυσοῦσε κι ένας κωλοαέρας! Συννεφιά, μαυρίλα... Κερατόκαιρος. Ἡ θάλασσα ἀγριεμένη, μούγκριζε, φοβερίζε. Ἐνα πανδαιμόνιο, ένα κακό, ν' ἀστράφτει, νά θροντάει συνέχεια. Κι ἄντε τώρα, λέει, νά πρέπει νά περάσουν ἀνάμεσα ἀπό δύο πέτρες. Νά ἀνεβαίνουν καί νά κατεβαίνουν στίς πλαγιές τῶν κυμάτων. Νά ναι τά κύματα θουνά, νά τούς περυνιάζει τό κρῦο, νά χουν βραχεῖ ὡς τό κόκαλο καί νά μήν κάνουν πίσω. Ἐκεῖ, ἡ πλώρη, κατά πάνω στό ἄνοιγμα πού ἄφηναν οἱ πέτρες. Λίγο νά ἔκανε πῶς τούς φεύγει τό τιμόνι, πάει, τήν Ἀργώ θά τήν ἔτρωγε ἡ μαρμάγκα. Καί δέ μιλάμε γιά τή γνωστή Ἀργώ, τή μυθική, πού ἔφτιαξεν ὁ Ἄργος, ἀλλά γιά μιὰ ξυλόβαρκα, χοντρή, φακλάνα. Γερό σκαρί, δέν κώλωνε στόν καιρό, ἀναπρώριζε, σήκωνε κεφάλι. Στή Χίο, πού ξεκαλοκαίριαζε μικρός ὁ Παντελής, ὁ θεῖος του ὁ Ἰάσοντας τόν ἔπαιρνε στά δίχτυα. Ψάρευαν καί καθετή, τσαπαρί, ἔριχναν παραγάδια. Ἀνοίγονταν στό πέλαγο, ἑκατό ὀργιές βάθος.

Πῶς ἔγινε... Κεῖνη τή μέρα, ἔπесαν σέ μπουρίνι. Μιά ἀπό δῶ μιὰ ἀπό κεῖ, κλωθογύριζε ὁ ἀγέρας. Τό φῶς λιγότεψε, μαύρισε ὁ οὐρανός, χάλασε ὁ κόσμος. «Θεῖε», φωνάζει ὁ Παντελής, γυρνᾷ καί βλέπει τόν Ἰάσωνα. Φορᾷ τό χιτώνα του κατάσαρκα, σουρώνει τό νερό ἀπ' τά μαλλιὰ του. Εἶναι ὁ ἄλλος ὁ Ἰάσοντας, ἐκεῖνος ὁ γνωστός, ὁ μονοσάνδαλος, πού ὀργάνωσε τήν Ἀργοναυτική Ἐκστρατεία, πού ἔξεψε τούς ταύρους τοῦ Ἡφαίστου, πού ἔσπειρε τά δόντια τοῦ δράκου τῶν Θηβῶν καί ἔκλεψε τό χρυσόμαλλο δέρας μαζί μέ τή Μήδεια, τήν κόρη τοῦ Αἰήτη, βασιλιᾷ τῆς Κολχίδας, αὐτήν τή Μήδεια πού ἔσφαξε καί κομμάτιασε τόν ἀδερφό της Ἄψυρτο. Ἀργότερα, ἔγινε καί παιδοκτόνος. Αὐτός ὁ μάπας ὁ Ἰάσοντας, λές καί δέν τό ἤξερε πῶς ἦταν μάγισσα, πῆγε καί τήν ἐγκατέλειψε χάριν τῆς Κρέουσας, κόρης τοῦ βασιλιᾷ Κρέοντα. Ὅποτε ἡ Μήδεια, ἄπονη, ἔτσι, ἀπό ἐκδίκηση, παίρνει μαχαίρι, μακελεύει τά δύο παιδιά τους. Κι ἐνῶ ὁ Ἰάσοντας ἐτοιμάζεται γιά γαμπρός, στέλνει στήν Κρέουσα, γαμήλιο δῶρο, ένα δηλητηριασμένο χιτώνα καί τήν καιεῖ. Μαζί καί τόν πατέρα της πού ἔτρεξε νά τή σώσει.

Τελικά, τίς κουτουράδες τοῦ Ἰάσωνα τίς πλήρωσαν διάφοροι. Κι ὅπως ἔδειχναν τά πράματα, κάτι πρόκειταν νά πληρώσει κι ὁ Παντελής. Μέσα στή θύελλα, ἐκεῖ πού πήγαιναν, ἐκεῖ πού ἡ βάρκα ἀγαντάριζε γερά, ἔπιασε νά μιλάει ἡ πλώρη της.

Καί, ὑποτίθεται, πώς ἦταν μιά κοινή πλώρη, πού βρήκε τή φωνή; Ὁ Παντελής θαύμασε τό γεγονός, ἀποδίδοντάς το σέ κάποια αἰφνίδια μεταλλαγή, χωρίς νά ἀποκλείει καί τήν περίπτωση τῆς μετεμψύχωσης. Ὁ Ἰάσοντας, ἄνετος, «μὴν ἀνησυχεῖς», λέει, «ἡ πλώρη εἶναι. Τό ἔχει ξανακάνει». Ὁ Παντελής δέ δείχνει νά ἀνησυχεῖ. Ἡ πλώρη ἐπιμένει: «Μὴν κωλοστριμώχνεστε, δέν περνᾶτε μέ τίποτα». Ὁ Ἰάσοντας ζητάει νά μάθει ποιός εἶναι ὁ λόγος πού δέν περνᾶμε. «Δέ γουστᾶρει ἡ Μῆδεια καί κάνει μάγια», ἀπαντάει ἡ πλώρη. «Ποιός τή γαμάει τή Μῆδεια», γεμάτο στόμα ὁ Ἰάσοντας. «Δέ σοῦ λέω, δέ σοῦ λέω» τσαχπίνικα ἡ πλώρη. «Καί τί μάγια κάνει;», ρωτάει ὁ Ἰάσοντας. «Ἦρθε μιά γριά ἀπ' τήν πόλη», ἀπαντάει ἡ πλώρη. «Δέν πιάνει» ἀποφαίνεται ὁ Ἰάσοντας. «Πιάνει δέν πιάνει, καλοῦ κακοῦ, λέω νά τήν κοπανήσω. Τελευταῖα, ὑποφέρω ἀπό πονοκεφάλους, ἄν φάω καί καμιὰ κατραπακιά ἀπ' τίς κωλόπετρες...». Μπά, δέ γίνεται νά τό ρισκάρει, ἄξαφνα, ἡ πλώρη ἔγινε λαγός. «Μὴν ἀνησυχεῖς, τό ἔχει ξανακάνει», καθησυχάζει τόν Παντελή ὁ Ἰάσοντας.

Εἶχανε φτάσει πολύ κοντά, «ἀδερφάκι μου», σέ ἀπόσταση ἀναπνοῆς ὁ Ἰάσοντας, «κρατήσου καλά, περνᾶμε» καί. Νά μουγκρίζει ἡ φακλάνα γκάζια στό φούλ! Μές στήν κοσμοχालασία, ἀκούστηκε ἓνα τρομαχτικό γέλιο. Γελοῦσαν οἱ πέτρες. Καί γελοῦσαν καί μιλοῦσαν. «Μαλάκες», ἔλεγαν, «δέν τήν ξαναπατᾶμε». Φράπ, ἔκλεισαν τήν ἄλλη στιγμή.

Ὁ Παντελής ξύπνησε κάνοντας προσπάθεια νά φωνάξει «μή». Δέν μπορούσε. Ἐνας μαλακός πολτός ἔκλεινε τό στόμα του. Τό πρόσωπό του στριμωγμένο ἀνάμεσα στά βυζιά τῆς Ζίνας. Ἀνακάθησε ἀλαφιασμένος. Πῆρε βαθιές ἀνάσες. Τό κεφάλι του πήγαινε νά σπάσει. «Ἀγάπη», λέει, «σημαίνει ἀνασφάλεια». Ὁ Ἰάσοντας στό τιμόνι, μεταξύ φθορᾶς καί ἀφθαρσίας, καλύπτει τή Μῆδεια. Τάχα δέν ἦταν κακιά, ἀπλῶς ἀνασφαλῆς. Ἡ ἀγάπη ἐκδηλώνεται μέ τήν ἀνασφάλεια, γίνεται ἐκρηκτική. Ὁ Παντελής ἀπορημένος, ἀνήσυχος, κοιτάζει τό ρολόι του, τό μόνο πράμα πού φοράει μαζί μέ κάτι κορῶνες σέ δύο τραπεζίτες. Τρεῖς περασμένες. Ἄν εἶχαν πάρει πρέφα οἱ δικοί του ὅτι ἔλειπε, θά τόν ἔσαχναν τώρα στίς Πρῶτες Βοήθειες. Ἄν δέν ἦταν ὁ Ἰάσοντας, οἱ Συμπληγάδες νά πούμε, θά κοιμόταν ἀκόμη. Ἀπό εὐγνωμοσύνη στόν μονοσάνδαλο ἥρωα, εἶναι ἔτοιμος νά παραδεχτεῖ πώς, ἡ τέχνη τῆς ἀγάπης μπορεῖ νά ἐξελίσσεται σέ τέχνη τοῦ ὀλέθρου. Ἐνεκα ἡ ἀνασφάλεια, ἀνεξαρτήτως μαγικῶν ἱκανοτήτων, κάθε γυναίκα κρύβει μέσα της μιά Μῆδεια. Ὁ ἔρωτας γαλουχεῖ τό ἀπρόβλεπτο, φέρνει στήν ἐπιφάνεια τό βυθό, ταραάζει τά νερά, ὀδηγεῖ στήν ὑπερβολή. Κάπου στή μεθώριο, ἐν καιρῷ πολέμου, ὁ θάνατος εἶναι φαινόμενο συνηθισμένο. Μπορεῖς νά σκοτώνεις, σέ περίπτωση πού πολεμᾶς. Ὁ ἔρωτας εἶναι πόλεμος.

Ἡ Ζίνα ἀνῆκε στούς λιποτάχτες, δέν εἶχε σχέση μέ Μῆδειες καί τέτοια, οἱ ἔρωτες της εἰρηνικοί πάντα, σά μιά μερίδα σουβλάκια μέ κρεμμύδι καί μαϊντανό. Ἐπειτα ἦταν καί χοντρή, πραγματική φάλαινα. Οἱ ἄντρες κλίνουν πρὸς τίς Μῆδειες, μολονότι, ἀνάμεσα σέ μιά σκύλα καί μιά φάλαινα, παίρνουν ὄρκο πώς προτιμοῦν τή φάλαινα. Πάντως ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι, στή ζωή του κανεῖς, πρέπει νά μάθει νά ἐμπι-

στεύεται τό λίπος. "Αν μιά χοντρή δέ σφάζεται από μίσος για τόν έαυτό της, αυτό σημαίνει πολλά. Σίγουρα, έχει καλή καρδιά, κάποιες χριστιανικές αρετές, αγάπη και κατανόηση για τά ζωντανά του Θεού.

Άκούγοντας τή Ζίνα νά ροχαλίζει, ό Παντελής γυμνός, νά κολλάει τό κορμί του άπ' τήν άρμύρα. Μέ τά χέρια στά μηνίγγια, σηκώθηκε άθόρυβα και βγήκε άπ' τήν κρεβατοκάμαρα πού έξεχνε σά σφαγεϊό. "Αν δέν τόν φιλοϋσε στό στόμα, ίσως και νά μήν τόν έπιανε πονοκέφαλος. Μιά συνουσία είναι πάντα ευχάριστη, όχι όμως κι ένα φιλί. Δέ γουστάριζε τά φιλιά, τά στεγνά χείλη της, τή γεύση τής πίπας, τή νικοτίνη πού έτρεξε στό λαιμό της. Τή φιλοϋσε από φιλότιμο, μήν τήν πικράνει. Έκανε θυσία, συμβιθαζόταν μέ τήν έρημο, τή στεγνή άμμο, τούς άμμόλοφους πού σήκωνε ό άέρας, κατός και λίγο νά τεντώνει τά νεϋρα. Η αίστηση τών χειλιών της, μπορούσε νά σέ κάνει νά δεις τή Ζίνα σάν τή Σαχάρα ένώ, μέ άλλα δεδομένα, έμοιαζε μέ τίς όχθες του Μιμισσιπιή.

Στό σαλόνι, ό Παντελής βρήκε τά ρούχα του και τά φόρεσε βιαστικά. Σέ κάθε κίνηση πού έκανε, «φράπ», άκουγε τίς Συμπληγάδες νά χτυποϋν στό μυαλό του. «Φράπ», οί Συμπληγάδες, «φράπ» και οί σουβλιές. Πονοϋσε. Τό γρηγορότερο, έπρεπε νά φύγει από τόν τόπο του έγκλήματος. Παρά τίς περιποιήσεις τής χοντρής, ένιωθε ντροπιασμένος. Μετά από μιά έρωτική νύχτα, τόν ένοχλοϋσε νά ξυπνάει σ' ένα δωμάτιο πού μύριζε σφαγεϊό. Θά προτιμοϋσε θυμάρι και δέν ήταν σίγουρος. Μέσα στον ύπνο του, μπορεί και νά τήν είχε σφάζει τήν καημένη τή Ζίνα. Ίσως, τό κόκκινο στό λαιμό της, νά μήν ήταν από φώς αλλά από αίμα. Αυτή ή σκέψη λίγο σά νά τόν τάραξε, άνοιξε τήν εξώπορτα, μιά ώρα άρχύτερα, φρόντισε νά φύγει, δένοντας τή ζώνη του στό άσανσέρ. Σίγουρος πώς έχει έγκληματίσει, έφυγε, άπόδρασε, μ' ένα αίσθημα ταπεινώσης στά φυλλοκάρδια. "Ενωθε νά έχει πέσει χαμηλά κι άκόμη χαμηλότερα, καθώς κατέβαινε ό φωτισμένος θάλαμος. Ψόφιος από τή νύστα, όνειρευόταν ένα μαγικό τρόπο, νά κάνει κάποιο άλμα και «φράπ» – όχ – καλύτερα νά έλεγε «τράκ» στό κρεβάτι του. Αυτός ό μυστήριος ό Ίάσοντας, σίγουρα, θά είχε γευτεί τέτοιου είδους άπρόοπτες συγκινήσεις.